

Μνημόσυνο τριών ημερών από την κοίμηση του μακαριστού Καθηγουμένου της Ι. Μονής Παναγίας Δοβρά (ΦΩΤΟ-ΒΙΝΤΕΟ)

/ [Ιερές Μονές](#)

Το Σάββατο 1 Μαρτίου ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε το μνημόσυνο των τριών ημερών από την κοίμηση του μακαριστού Κτίτορος και Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Αρχιμ. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη και ακολούθησε τρισάγιο επί του τάφου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων κηρύττοντας τον θείο λόγο ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ο καρπός τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια». Αὐτούς τούς λόγους τοῦ πρωτο-κο-ρυφαίου ἀποστόλου Παύλου μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἁγία μας Ἐκ-κλησία, λέγοντάς μας ὅτι οἱ ἀρετές γιά τίς ὁποῖες ἀγωνιζόμεθα καί τίς ὁποῖες ἐπιδιώκουμε εἶναι καρποί τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί ὄχι δικά μας, ἀνθρώπινα, ἐπιτεύγματα.

Καί μᾶς τό ὑπενθυμίζει αὐτό γιά δύο λόγους ἡ Ἐκκλησία μας. Ὁ ἕνας εἶναι γιατί σήμερα τιμᾶ τούς ἐν ἀσκήσει διαλάμπαντας ἀγίους ἄνδρες καί γυναῖκες, ὅλους τούς ἀσκητές καί τούς μοναχοῦς, ὅλους ὅσους ξεχώρισαν γιά τήν ἀφιέρωση τῆς ζωῆς τους στήν κατά Θεόν ἄσκηση γιά νά ἀποκτήσουν τίς ἀρετές. Καί θέλει ἡ Ἐκκλησία μας νά γνωρίζουμε ὅτι οἱ ὅσοι αὐτοί πατέρες καί μητέρες μας δέν διακρίθηκαν γιά τίς ἀρετές τους, μόνο ἐπειδή ἀγωνίσθηκαν γι' αὐ-τές, ἀλλά γιατί ἀγωνίσθηκαν πρω-τίστως νά ἔχουν στή ψυχή τους τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀγω-νί-σθηκαν νά διατηροῦν τήν ψυχή τους καθαρή, ἀποφεύγοντας τήν ἁμαρτία καί τούς ρύπους τούς ὁποί-ους αὐτή προκαλεῖ, διότι ἡ χά-ρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν ἐνοι-κεῖ σέ ψυχές ἀκάθαρτες καί μολυ-σμένες ἀπό τήν ἁμαρτία.

Άγωνίσθηκαν, λοιπόν, οί τιμώμε-νοι ὄσοι ἄνδρες καί γυναῖκες νά διατηροῦν τήν ψυχή τους καθαρή, ἀξιοποιώντας καί τά μέσα πού προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μας γι' αὐ-τόν τόν σκοπό, τό μυστήριο τῆς ἱε-ραῆς ἐξομολογήσεως καί τῆς θείας Εὐχαριστίας, μέ τά ὁποῖα ὄχι μόνο καθαίρεται ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί λαμβάνει τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ δεύτερος λόγος γιά τόν ὁποῖο μᾶς τό ὑπενθυμίζει εἶναι γιά νά μὴν ἀποροῦμε καί διερωτώμεθα πῶς οἱ ἐν ἀσκήσει διαλάμπαντες πατέρες, πού ἀντιμετώπιζαν τόσες δυσκολίες, τόσους πειρασμούς, τό-σες στερήσεις καί κακοπάθειες, καί πολλές φορές τόσες ἀσθένειες ἦταν πάντοτε χαρούμενοι καί εἰρη-νικοί.

Ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη πού εἶχαν στήν ψυχή τους ἀλλά καί ἐξέπε-μπαν στό περιβάλλον καί τούς ἀν-θρώπους γύρω τους ἦταν καρπός τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖο ἐνοικοῦσε στήν ψυχή τους.

Αὐτό εἶχαμε τή μεγάλη εὐλογία νά τό ζήσουμε καί ἐμεῖς στήν καθημερινότητα μας στό πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱεραῆς μας Μονῆς, ὁ ὁποῖος παρά τήν ἀσθένεια ἀπό τήν ὁποῖα δοκιμαζόταν τά τελευταῖα χρόνια ἀλλά καί στό παρελθόν, ἦταν πά-ντοτε εἰρηνικός, ὄχι ἐξωτερικά ἢ ἐπίπλαστα, ἀλλά πραγματικά καί οὐσιαστικά. Εἶχε μέσα στήν ψυχή του τήν κατά Θεόν εἰρήνη, ἡ ὁποῖα ἦταν καρπός τοῦ Παναγίου Πνεύ-μα-τος, ὅπως καί ἡ χαρά τήν ὁποῖα ἀπέπνεε καί μετέδιδε σέ ὄσους τόν πλησίαζαν καί τόν συναναστρε-φό-ταν.

Καί μαζί μέ τήν εἰρήνη καί τή χα-ρά εἶχε ὁ μακαριστός Καθηγούμε-νος καί ὄλες τίς ἄλλες ἀρετές, τίς ὁποῖες ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος ὡς καρπούς τοῦ Ἁγίου

Πνεύ-ματος. Ήταν έγκρατής στά πάντα, πρᾶος, ύπομονετικός καί μακρόθυ-μος καί στίς δυσκολίες πού άντι-μετώπιζε ό ίδιος αλλά καί μέ τούς άλλους άνθρώπους.

Ήταν άνθρω-πος άγαθός καί γεμά-τος άγάπη, τήν όποία εξέφραζε πρός όλους μι-κρούς καί μεγάλους, τούς πα-τέ-ρες καί τά πνευματικά του τέκνα, τούς προσκυνητές καί κάθε άνθρωπο πού τόν πλησίαζε, «κατά τήν έκά-στου ιδίαν χρείαν», καί μέ τόν τρό-πο αυτό όλους τούς βοηθοϋσε, όλους τούς στήριζε, όλους τούς άνέπαυε, όλους τούς ένίσχυε καί τούς ένέθαρρυνε.

Ήταν άκόμη άνθρωπος τής πί-στεως, τής δι' έργων ένεργουμένης. Γι' αυτό καί άφιερώθηκε ψυχῆ τε καί σώματι στόν Θεό πού τόν άξίω-σε νά δεϊ αυτά τά όποια έπόθησε καί για τά όποια έργάσθηκε καί έκοπίασε νά πραγματοποιοϋνται.

Δέν ήταν όμως τυχαϊο ότι όλες αυτές τίς άρετές, τίς όποϊες ό μέγας άπόστολος Παϋλος όνομάζει καρ-πούς του Πνεύματος, τίς είχε ό μα-καριστός Καθηγούμενός μας. Τίς είχε, γιατί είχε μαζί μέ αυτές καί πριν άπό αυτές τή χάρη του Παναγίου Πνεύματος πού ένοικοϋσε στην ψυχή καί στό σϋμα του.

Δια-κρινόταν για τήν καθαρότητα τής ζωῆς του, τήν ψυχική, τή σωμα-τική καί πνευματική, πού ήταν άποτέλεσμα τόσο του άγϋνος του όσο καί τής ένσυνειδήτου μετοχής του στα ιερά μυστήρια, στην έξομο-λόγηση καί στη θεία Κοινωνία, γιατί ήταν άνθρωπος τής λειτουρ-γικής καί μυστηριακής ζωῆς καί άγωνιζόταν νά προσεγγίσει «άκα-τα-γνώστως καί άπροσκόπτως» τό ιερό θυσιαστήριο.

Αυτή ή χάρη του Παναγίου Πνεύ-ματος τόν έκανε τόν χαριτωμένο άνθρωπο πού

ὄλοι γνωρίσαμε καί ἀγαπήσαμε καί θαυμάσαμε γιά τή ζωή του, γιά τό ἔργο καί τήν προσ-φορά του, γιατί «ὡς αὔρα λεπτή» ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά ζήσει ανάμεσά μας, ἀφήνοντας ἀνεξίτηλο παρά-δειγμα ἀγίας ζωῆς, τό ὁποῖο θά μᾶς συνοδεύει, θά μᾶς παρακινεῖ ὅλους καί θά μᾶς ὑπενθυμίζει, ἰδιαιτέρως κατά τή ἀρχόμενη Μεγάλη Τεσσα-ρακοστή, ὅτι οἱ ἀρετές γιά τίς ὁποῖ-ες θά ἀγωνιζόμεθα ἔχουν ὡς προϋ-πόθεση τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύ-ματος. Γιατί ἔτσι μόνο εἶναι γνή-σιες, ὅπως ἦταν καί αὐτές πού εἶχε ὁ μακαριστός Καθηγούμενος.

Ἄς εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία.

© Antonios Monaxos IMBNK